

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

6° Πολιτικό Τμήμα-

Τμήμα Εφέσεων

Αριθμός απόφασης 8157 /2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(ειδική διαδικασία εργατικών διαφορών)

Αποτελούμενο από το Δικαστή Αλκιβιάδη Φερεσίδη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, και από τη Γραμματέα Ηλέκτρα Καβρουλάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Απριλίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της εκκαλούσας-εναγομένης: της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» (Ο.Τ.Ε. Α.Ε.) (Α.Φ.Μ. 094019245), που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, Λεωφόρος Κηφισίας αρ. 99, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε η πληρεξούσια δικηγόρος της Πηγή Χαρακλιά του Δημητρίου (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 19838), κάτοικος Αμαρουσίου Αττικής, οδός Ιτέας αρ. 5, η οποία κατέθεσε προτάσεις και το με στοιχεία Π0664543 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων Δ.Σ.Α.

Των εφεσιβλήτων-εναγόντων:

, τους οποίους εκπροσώπησε με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ η πληρεξούσια δικηγόρος τους Δήμητρα Κουφογιάννη του Επαμεινώνδα (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 23607) της δικηγορικής εταιρείας με την επωνυμία «ΚΟΥΦΟΓΙΑΝΝΗΣ // ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ-ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» (Α.Μ.

Δ.Σ.Α. 80181), κάτοικος Αθηνών, οδός Ακαδημίας αρ. 81, η οποία προκατέθεσε προτάσεις και το με στοιχεία Π0657215 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων Δ.Σ.Α.

Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 11-12-2014 και υπ' αριθμ. έκθ. κατάθ. 1855/2014 αγωγή τους, που άσκησαν ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 1364/2015 οριστική απόφασή του (ειδική διαδικασία εργατικών διαφορών) δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Ήδη η εκκαλούσα-εναγομένη με την από 9-3-2016 και υπ' αριθμ. έκθ. κατάθ. 240/2016 έφεσή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου στις 7-11-2016 με Γ.Α.Κ. 73117/2016 και Α.Κ.Δ. 3025/2016, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο, προσβάλλει την απόφαση αυτή.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, ως ανωτέρω.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση της εκκαλούσας κατά της υπ' αριθμ. 1364/2015 οριστικής αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία εργατικών διαφορών), που δίκασε την από 11-12-2014 και υπ' αριθμ. έκθ. κατάθ. 1855/2014 αγωγή των εφεσιβλήτων, έχει ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα, εφόσον από το φάκελο της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης, ούτε έχει παρέλθει διετία από τη δημοσίευσή της. από το φάκελο της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης, ούτε έχει παρέλθει διετία από τη δημοσίευσή της. Είναι, επομένως, παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί κατά την ίδια διαδικασία, για να κριθεί κατ' ουσίαν.

Με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι

εκθέτουν ότι προσλήφθηκαν από την εναγομένη και ήδη εκκαλούσα τις αναφερόμενες στην αγωγή ημερομηνίες με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου ο καθένας εξ αυτών και, αφού μονιμοποιήθηκαν, εξακολουθούν να εργάζονται σε αυτή μέχρι την ημέρα άσκησης της αγωγής. Ότι η εναγομένη, παρά την υποβολή σχετικών αιτημάτων τους και χωρίς να συντρέχουν επιχειρησιακές ανάγκες, δεν χορήγησε αυτούσια την κανονικά άδεια εντός του έτους που αφορούσε αυτή κάθε φορά, όπως λεπτομερώς αναφέρει για καθένα εξ αυτών. Ότι, συνεπώς, η εναγομένη οφείλει να τους καταβάλει τις αντίστοιχες αποδοχές αδειας προσαυξημένες κατά ποσοστό 100% λόγω της υπαιτιότητάς της για τη μη χορήγηση της κανονικής τους άδειας. Ζητούν δε να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει για την ανωτέρω αιτία

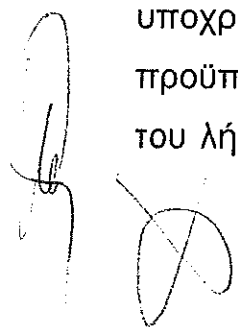
α) στην πρώτη εξ αυτών το ποσό των 5.302,12 ευρώ, εκ των οποίων τα 1.892,61 ευρώ νομιμοτόκως από 1-1-2010, τα 1.656,03 ευρώ από 1-1-2011 και τα 1.753,48 ευρώ από 1-1-2013, β) στο δεύτερο εξ αυτών το ποσό των 17.767,66 ευρώ, εκ των οποίων τα 3.557,26 ευρώ νομιμοτόκως από 1-1-2010, τα 7.244,08 ευρώ από 1-1-2011, τα 3.922,53 ευρώ από 1-1-2012 και τα 3.043,80 ευρώ από 1-1-2013, γ) στον τρίτο εξ αυτών το ποσό των 3.875,92 ευρώ, εκ των οποίων τα 2.745,28 ευρώ νομιμοτόκως από 1-1-2010, τα 277,13 ευρώ από 1-1-2011 και τα 853,52 ευρώ από 1-1-2012, δ) στον τέταρτο εξ αυτών το ποσό των 5.277,60 ευρώ, εκ των οποίων τα 1.995,22 ευρώ νομιμοτόκως από 1-1-2010, τα 1.017,69 ευρώ από 1-1-2011, τα 1.045,81 ευρώ από 1-1-2012 και τα 1.168,88 ευρώ από 1-1-2013. Ζητούν, επίσης, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων. Με την εκκαλουμένη το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται τώρα η εκκαλούσα-εναγομένη με την υπό κρίση έφεσή της για τους λόγους που περιέχονται σε αυτή, οι οποίοι συνίστανται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και σε κακή εκτίμηση των αποδείξεων. Ζητεί δε την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την απόρριψη

της αγωγής των εφεσιβλήτων.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 του α.ν. 539/1945 "Αι διατάξεις του παρόντος εφαρμόζονται υπέρ των αντί μισθού απασχολουμένων εις επιχειρήσεις ή εργασίας, ασκουμένας επί κέρδει, βιομηχανικής, βιοτεχνικής και εμπορικής φύσεως, διενεργείας μεταφορών ή φορτοεκφορτώσεων, ασχέτως της μορφής ή του χαρακτήρος (δημοσίου ή ιδιωτικού) της οργανώσεως των, ως και εις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εις νοσηλευτικά ή άλλα ιδρύματα ή οργανισμούς, ή οιαδήποτε άλλα έργα διεξαγόμενα δια λογαριασμόν ιδιωτών, νομικών προσώπων, οργανισμών δημοσίου δικαίου ή του Δημοσίου, εις σωματεία, συνεταιρισμούς, θεάματα και λέσχας". Στην παρ. όμως 3 εδ. β' του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι "δεν υπόκεινται εις τα διατάξεις του παρόντος τα πρόσωπα τα αντί μισθού απασχολούμενα εις δημοσίας ή δημοσίου χαρακτήρος υπηρεσίας ή εκμεταλλεύσεις ή επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, εφόσον οι σχετικοί κανονισμοί δίδουν εις αυτά δικαίωμα εις ετησίαν άδειαν μετ' αποδοχών, διάρκειας τουλάχιστον ίσην προς εκείνην της άδειας, της προβλεπομένης υπό του παρόντος νόμου". Στο άρθρο 5 παρ. 1 του νόμου αυτού (α.ν. 539/1995) ορίζεται ότι "Πάσα συμφωνία μεταξύ εργοδότη και μισθωτού, περιλαμβάνουσα την εγκατάλειψιν των εις άδειαν δικαιώματος του μισθωτού ή την παραίτησιν τούτου από του εν λόγω δικαιώματος, και αν προβλέπει την καταβολή εις αυτόν επαυξημένης αποζημιώσεως, θεωρείται ανύπαρκτος". Με την υπ' αριθμ. 52/1936 Διεθνή Σύμβαση "Περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετά αποδοχών", η οποία κυρώθηκε με το ν. 2081/1952 και η οποία κατά το άρθρο 1 παρ.1 στοιχ. ε' αυτή έχει εφαρμογή και στο προσωπικό το απασχολούμενο σε εμπορικά κατάστημα συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομείων και των υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας, ορίζεται στο άρθρο 4 αυτής ότι "Δέον να θεωρείται άκυρος πάσα συμφωνία περί εγκαταλείψεως του δικαιώματος της κατ' έτος άδειας μετ' αποδοχών ή περί παραιτήσεως από της εν λόγω άδειας", στο άρθρο 8 αυτής ότι "Παν μέλος επικυρούν την παρούσαν σύμβασιν δέον όπως θεσπίζει σύστημα κυρώσεως δια την εξασφάλισιν της εφαρμογής της και

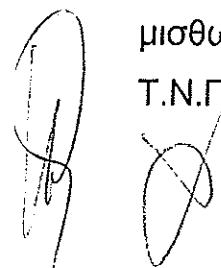
στο άρθρο 9 αυτής ότι "η παρούσα σύμβασις ουδόλως θίγει οιονδήποτε νόμον, απόφασιν, έθιμον ή συμφωνία μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων εφόσον δι' αυτών εξασφαλίζονται όροι ευνοϊκώτεροι των εν τη παρούση σύμβασει προβλεπομένων". Επακολούθησε το ν.δ. 3755/1957, με το άρθρο 3 του οποίου προστέθηκε στην παρ.1 του άρθρου 5 του α.ν.539/1945 ως δεύτερο εδάφιο η ακόλουθη διάταξη: "Επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος αδείας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους, καθ' ο δικαιούται αδείας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοίχους αποδοχάς των ημερών αδείας, ηυξημένας κατά 100%". Η ένταξη της νέας αυτής διάταξης στην παρ. 1 του άρθρου 5 του α.ν. 539/1945 είναι τυχαία και δεν μεταβάλλει την αυτοτέλεια της ρύθμισης που θεσπίζεται με αυτήν σε σχέση με τις ρυθμίσεις του α.ν. 539/1945. Δεν υπάρχει δε κανένα σύνδεσμος τής με τη διάταξη αυτή προβλεπόμενης ως άνω κυρώσεως με τον α.ν. 539/1945 και δεν θεσπίζεται καμία εξαίρεση από τη ρύθμιση, ούτε διατηρείται καμία επιφύλαξη ως προς την έκταση εφαρμογή της προβλεπόμενης με αυτήν κύρωσης σε σχέση με κάποια κατηγορία εργοδοτών ή μισθωτών. Αντιθέτως, η με αυτήν επιβαλλόμενη ως άνω κύρωση διατυπώνεται ως γενική και προβλέπεται για τη μη χορήγηση αυτούσιας της άδειας σε σχέση με όλες τα εργασιακές σχέσεις. Συνιστά δε ένα είδος "ποινικής ρήτρας" κατά τη χαρακτηριστική έκφραση της εισηγητικής έκθεσης του ν.δ. 3755/1957, που αφορά όλους του εργοδότες και κατοχυρώνει όλους τους μισθωτούς. Βεβαίως, με την ως άνω διάταξη της παρ. 3 εδ. α' του άρθρου 1 του α.ν. 539/1945 θεσπίζεται εξαίρεση από τις διατάξεις του εν λόγω α.ν. για τα πρόσωπα που απασχολούνται αντί μισθού σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, στις οποίες υπάγεται και η εκκαλούσα, υπό την προϋπόθεση ότι οι σχετικοί κανονισμοί δίνουν σε αυτά το δικαίωμα για ετήσια άδεια με αποδοχές διάρκειας τουλάχιστον ίσης προς εκείνη της άδειας που προβλέπεται από τον α.ν. 539/1945. Η εξαίρεση, όμως, αυτή αναφέρεται

στις αρχικές διατάξεις του α.ν. 539/1945 και δεν καταλαμβάνει την αυτοτελή ρύθμιση (κύρωση) που θεσπίζεται γενικά για όλες τις εργασιακές σχέσεις χωρίς καμία διάκριση με το ως άνω άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957. Η παραπάνω ερμηνευτική εκδοχή στηρίζεται επιπλέον και: α) στην ως άνω παρ. 1 του άρθρου 1 του α.ν. 539/1945, σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και υπέρ των αντί μισθού απασχολουμένων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, όπως της εκκαλούσας, β) στην παρ. 1 στοιχ. ε' του άρθρου 1 της παραπάνω υπ' αριθμ. 52/1936 Διεθνούς Συμβάσεως "περί κανονικών κατ' έτος αδειών μετ' αποδοχών", που κυρώθηκε με το ν. 2081/1952, σύμφωνα με την οποία η Διεθνής αυτή Σύμβαση έχει εφαρμογή και στο προσωπικό που απασχολείται στις τηλεπικοινωνίες και γ) στο άρθρο 8 της ίδιας Διεθνούς Συμβάσεως, σύμφωνα με το οποίο κάθε μέλος που την επικυρώνει πρέπει να θεσπίζει σύστημα κυρώσεων για την εξασφάλιση της εφαρμογής της. Η διάταξη του άρθρου 3 του ν.δ. 3755/1957 είναι ακριβώς η κύρωση που ο εθνικός νομοθέτης θεσπίζει σε εκτέλεση αυτής της υποχρέωσής του από την ως άνω υπερνομοθετικής, κατά το άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος, ισχύος Διεθνή Σύμβαση. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η εξαίρεση των εργαζομένων σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας από τις διατάξεις του α.ν. 539/1945, υπό την προϋπόθεση που αναφέρθηκε παραπάνω, δεν επεκτείνεται και στην αυτοτελή και ανεξάρτητη από τις ρυθμίσεις του νόμου αυτού πρόβλεψη της κύρωσης που θεσπίζεται με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/1957, η οποία έχει τη μορφή αστικής ποινής (ΟΛΑΠ 32/2005 ΕΛΛΔνη 2005 σελ. 1030). Η προβλεπόμενη δε στην παρ. 1 του άρθρου 4 του ανωτέρω α.ν 539/1945, όπως αυτός συμπληρώθηκε με το άρθρο 3 παρ. 15 του ν. 4504/1966, υποβολή αίτησης του μισθωτού προς χορήγηση της αδείας του το πολύ εντός διμήνου από την ημέρα υποβολής της αποσκοπεί μόνο στον προσδιορισμό των χρονικών ορίων, μέσα στα οποία υπάρχει η υποχρέωση του εργοδότη να χορηγήσει αυτή και δεν αποτελεί τυπική προϋπόθεση για την άσκηση από τον εργαζόμενο του σχετικού δικαιώματος του λήψεως αυτής. Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων

3, 174,680, 679 του ΑΚ, με εκείνες των άρθρων 8 του ν. 2112/1920, όπως ερμηνεύθηκε αυθεντικά με το άρθρο 11 του Α.Ν. 537/1936, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1 και 25 παρ. 2 του ν. 3239/1955 και 5 παρ. 5 του αναφερόμενου και παραπάνω α.ν. 539/1945, συνάγεται ότι είναι ανίσχυρη η δήλωση του μισθωτού με την οποία παραιτείται από τις ελάχιστες νόμιμες αποδοχές του. Η ακυρότητα αυτή αφορά τα ελάχιστα όρια των μισθών και αποζημιώσεων των εργαζομένων που προβλέπονται από το νόμο, τις ΕΣΣΕ ή άλλες κανονιστικές διατάξεις. Άλλωστε, η Οδηγία 93/104/ΕΚ καθορίζει σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 τις στοιχειώδεις προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας όσον αφορά την οργάνωση του χρόνου εργασίας. Το τμήμα ΙΙ της Οδηγίας προβλέπει τα μέτρα που υποχρεούνται να λαμβάνουν τα Κράτη-Μέλη, ώστε κάθε εργαζόμενος να διαθέτει ελάχιστη περίοδο ημερήσιας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης, καθώς και ετήσια άδεια μετ' αποδοχών. Ρυθμίζει, επίσης, το χρόνο διαλείμματος και την ανώτατη εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας. Όσον αφορά την ετήσια άδεια, το άρθρο 7 της Οδηγίας ορίζει τα εξής: "Ι. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα ώστε να παρέχεται σε όλους τους εργαζόμενους ετήσια άδεια μετ' αποδοχών διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων εβδομάδων, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπουν οι εθνικές νομοθεσίες ή και πρακτικές για την απόκτηση του σχετικού δικαιώματος και τη χορήγηση της άδειας. 2. Η ελάχιστη περίοδος ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικαθίσταται από χρηματική αποζημίωση μόνο σε περίπτωση τερματισμού της εργασιακής σχέσης". Το άρθρο 17 της ίδιας Οδηγίας προβλέπει την ευχέρεια παρεκκλίσεων, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, από διάφορες διατάξεις της Οδηγίας αυτής, χωρίς να αναφέρει σχετικώς το άρθρο 7. Η Οδηγία αυτή καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από την Οδηγία 2003/88/ΕΚ, με την οποία το άρθρο 7 της πρώτης Οδηγίας παρέμεινε αμετάβλητο. Ταυτόσημη είναι και η σχετική πρόβλεψη του άρθρου 7 παρ. 2 του Π.Δ. 88/1999, με το οποίο η άνω Οδηγία ενσωματώθηκε στο ελληνικό δίκαιο, σύμφωνα με την οποία η ελάχιστη περίοδος ετήσιας αδείας μετ' αποδοχών μπορεί να αντικατασταθεί από χρηματική αποζημίωση μόνο σε περίπτωση τερματισμού της

εργασιακής σχέσης. Από τη γραμματική διατύπωση, αλλά και από το πνεύμα και το σκοπό των παραπάνω διατάξεων, δηλαδή τόσο του άρθρου 7 παρ. 2 της Οδηγίας 93/104/ΕΚ, όσο και του άρθρου 7 παρ. 2 του Π.Δ. 88/1999 συνάγεται ότι η απαγόρευση της αντικατάστασης της ετήσιας άδειας με χρηματική αποζημίωση που θεσπίζει η διάταξη αυτή αναφέρεται στο ημερολογιακό έτος, εντός του οποίου υποχρεούται ο εργοδότης σε χορήγηση της άδειας και έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει στο μισθωτό την ανάπαυση και την ανανέωση των δυνάμεών του κάθε έτος για το προβλεπόμενο χρονικό διάστημα. Δεν μπορεί δε να συναχθεί από τη συγκεκριμένη διάταξη συμπέρασμα ότι, στην περίπτωση που δεν χορηγηθεί η άδεια μέχρι τη λήξη του έτους στο οποίο αφορά, ο μισθωτός έχει υποχρέωση να δεχθεί την αυτούσια χορήγησή της σε επόμενο έτος σωρευτικά με την άδεια του έτους εκείνου, μη δικαιούμενος να ζητήσει την προβλεπόμενη από τις ανωτέρω διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας αποζημίωση λόγω μη χορηγήσεως της άδειας. Εξάλλου, κατά το άρθρο 5 παρ. 1 εδ. δεύτερο του αυτού νόμου, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57: «Επιφυλασσομένων των διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, εργοδότης αρνούμενος την χορήγησιν εις μισθωτόν αυτού της νομίμου κατ' έτος άδειας του, υποχρεούται όπως άμα τη λήξει του έτους καθ' ο δικαιούται άδειας ο μισθωτός, και μετά προηγουμένην διαπίστωσιν της παραλείψεως ταύτης υπό οργάνου του Υπουργείου Εργασίας, καταβάλη εις αυτόν τας αντιστοίχους αποδοχάς των ημερών άδειας ηυξημένας κατά 100%». Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι για τη θεμελίωση του δικαιώματος άδειας του μισθωτού δεν απαιτείται η υποβολή σχετικής αιτήσεως (έγγραφης ή προφορικής). Ωστόσο, για τη θεμελίωση της αξιώσεώς του προς λήψη της ανωτέρω κατά 100% προσαυξήσεως (άρθρο άρθρο 5 παρ. 1 εδ. δεύτερο του αυτού νόμου, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 του ν.δ. 3755/57), που έχει το χαρακτήρα ποινής, απαιτείται υπαιτιότητα του εργοδότη, έστω και σε βαθμό ελαφράς αμέλειας, η οποία υπάρχει, όταν ο μισθωτός ζήτησε την άδεια και ο εργοδότης δεν τη χορήγησε (ΑΠ 669/2015 Τ.Ν.Π. Δ.Σ.Α. «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ»). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 281 ΑΚ "Η

άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος". Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής καλή πίστη θεωρείται η συμπεριφορά του χρηστού και συνετού ανθρώπου, που επιβάλλεται κατά τους συνηθισμένους τρόπους ενεργείας, ενώ ως κριτήριο των "χρηστών ηθών" χρησιμεύουν οι ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστών και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου. Για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής δεν αρκεί καταρχήν μόνη η επί μακρό χρόνο αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμα του, ούτε η καλόπιστη πειποίθηση του υπόχρεου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα κατ' αυτού ή ότι δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί, ούτε κατ' ανάγκην από την άσκησή του να δημιουργούνται απλώς δυσμενείς ή και αφόρητες επιπτώσεις για τον υπόχρεο, αλλά απαιτείται κατά περίπτωση συνδυασμός των ανωτέρω και γενικώς η συνδρομή ειδικών περιστάσεων, αναγομένων στη συμπεριφορά τόσο του δικαιούχου, όσο και του υπόχρεου, εφόσον όμως αυτή του τελευταίου τελεί σε αιτιώδη σχέση με εκείνη του δικαιούχου και δεν είναι άσχετη με αυτήν, ώστε η άσκηση του δικαιώματος να αποβαίνει αντίθετη στις περὶ δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛΑΠ 7/2002 ΝοΒ 2003 σελ. 648). Αναφορικώς δε με την αδράνεια του δικαιούχου, η διάρκειά της είναι άσχετη με τη συμπλήρωση ή όχι του χρόνου παραγραφής, η οποία αποτελεί ιδιαίτερο λόγο αποσβέσεως του δικαιώματος που πρέπει να προβάλλεται ειδικώς (ΟΛΑΠ 17/1995 ΕΛΛΔνη 1995 σελ. 1531).

Από την επανεκτίμηση όλων των δημοσίων και ιδιωτικών εγγράφων που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά. Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι προσελήφθησαν από την εναγομένη και ήδη εκκαλούσα στις 21.2.1991, 8.8.1984, 15.4.1980 και 19.6.1981, η πρώτη, δεύτερος, τρίτος και τέταρτος εξ αυτών αντίστοιχα με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και εξακολουθούσαν να παρέχουν τις υπηρεσίες τους σε αυτή μέχρι την ημέρα συζήτησης της αγωγής στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο. Η εναγομένη, όμως, δεν τους

χορήγησε ολόκληρη την τακτική άδειά τους των ετών 2009, 2010 και 2012 στην πρώτη εξ αυτών, ετών 2009 έως 2012 για το δεύτερο και τέταρτο εξ αυτών και ετών 2009 έως 2011 για τον τρίτο αντίστοιχα, μεταφέροντας τις δικαιούμενες ημέρες αδείας τους στα επόμενα έτη και, ειδικότερα: 1) η πρώτη ενάγουσα: α. 8 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας της έτους 2009 τις χορήγησε την 1 από αυτές την 26.3.2010, τις 2 από αυτές από 1.4.2010 έως 6.4.2010, την 1 από αυτές την 23.4.2010, την 1 από αυτές την 18.6.2010 και τις 3 από αυτές από 26.7.2010 έως 28.7.2010, β. 7 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας της έτους 2010 τις χορήγησε τις 2 από αυτές από 2.1.2011 έως 3.1.2011, την 1 από αυτές την 23.2.2011, την 1 από αυτές την 4.3.2011, την 1 από αυτές την 18.3.2011 και τις 2 από αυτές από 20.4.2011 έως 21.4.2011 και γ. 7 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας της έτους 2012 τις χορήγησε την 1 από αυτές την 25.2.2013, την 1 από αυτές την 15.3.2013, την 1 από αυτές την 22.4.2013 και τις 4 από αυτές από 30.4.2013 έως 3.5.2013, 2) ο δεύτερος ενάγων α. 13 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας του έτους 2009 τις χορήγησε την 1 από αυτές την 4.1.2010, την 1 από αυτές την 8.1.2010, τις 5 από αυτές από 22.2.2010 έως 26.2.2010, την 1 από αυτές την 5.3.2010, την 1 από αυτές την 10.3.2010, τις 2 από αυτές από 17.12.2010 έως 20.12.2010 και τις 2 από αυτές από 22.12.2010 έως 23.12.2010, β. 26 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας του έτους 2010 τις χορήγησε τις 2 από αυτές από 8.2.2011 έως 9.2.2011, τις 2 από αυτές από 2.3.2011 έως 3.3.2011, τις 2 από αυτές από 8.3.2011 έως 9.3.2011, την από αυτές την 24.3.2011, τις 2 από αυτές από 6.4.2011 έως 7.4.2011, τις 2 από αυτές από 13.4.2011 έως 14.4.2011, τις 2 από αυτές από 18.4.2011 έως 19.4.2011, τις 2 από αυτές από 28.4.2011 έως 29.4.2011, την 1 από αυτές την 14.6.2011, τις 3 από αυτές από 20.6.2011 έως 22.6.2011, τις 2 από αυτές από 27.7.2011 έως και τις 5 από αυτές από 19.9.2011 έως 23.9.2011, γ. 14 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδείας του έτους 2011 τις χορήγησε την 1 από αυτές την 8.3.2012, τις 5 από αυτές από 12.3.2012 έως 16.3.2012, τις 5 από αυτές από έως 30.3.2012 και τις 3 από αυτές από 2.4.2012 έως

4.4.2012, και δ. 12 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2012 τις χορήγησε τις 5 από αυτές από 21.1.2013 έως 25.1.2013, τις 2 από αυτές από 11.2.2013 έως 12.2.2013, τις 5 από αυτές από 17.4.2013 έως 23.4.2013, 3) ο τρίτος ενάγων: α. 10 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2009 τις χορήγησε τις 2 από αυτές από 7.1.2010 έως 8.1.2010, τις 5 από αυτές από 8.3.2010 έως 12.3.2010 και τις 3 από αυτές από 17.3.2010 έως 19.3.2010, β. 1 ημέρα της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2010 την χορήγησε την 14.1.2011 και γ. 3 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2011 τις χορήγησε από 27.3.2012 έως 31.3.2012 και 4) ο τέταρτος ενάγων: α. 8 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2009 τις χορήγησε τις 4 από αυτές από 4.1.2010 έως 8.1.2010, τις 2 από αυτές από 30.3.2010 έως 31.3.2010, την 1 από αυτές την 1.4.2010 και την 1 από αυτές την 6.4.2010, β. 4 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2010 τις χορήγησε από 3.1.2011 έως 7.1.2011, γ. 4 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2011 τις χορήγησε από 2.1.2012 έως 5.1.2012 και δ. 5 ημέρες της δικαιούμενης κανονικής αδειάς του έτους 2012 τις χορήγησε από 2.1.2013 έως 8.1.2013. Με τον τρόπο αυτό ενεργώντας, η εναγομένη παραβίασε τις ανωτέρω διατάξεις του α.ν. 539/1945, που είναι αναγκαστικού δικαίου, και σύμφωνα με την αρχή της εύνοιας του εργαζόμενου εφαρμόζονται στην προκειμένη περίπτωση οι όροι της εργασιακής συμβάσεως που διαμορφώνονται από περισσότερες πηγές διαφορετικής βαθμίδας (Νόμος, ΣΣΕ, ΓΚΠ-ΟΤΕ). Συνεπώς, υποχρεούται να καταβάλει στους ενάγοντες τις αντίστοιχες αποδοχές αδειάς, οι οποίες και αναλογούν σε εκείνες τις δικαιούμενες ημέρες αδειάς που χορηγήθηκαν αυτούσια σε επόμενο έτος, από εκείνο στο οποίο αναφέρονται χωρίς, όμως, διπλασιασμό τους, αφού οι τελευταίοι ουδόλως επικαλούνται την υποβολή σχετικής αίτησής τους προς την εναγόμενη, άρνηση αυτής για χορήγηση της αδειάς τους και, συνακόλουθα, πταίσμα της, ως απαιτούμενη προϋπόθεση για την καταβολή της αιτούμενης προσαυξήσεως, ως αναφέρεται ανωτέρω. Με βάση δε τον τακτικό μισθό των εναγόντων δικαιούνται: 1) η πρώτη ενάγουσα για

οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2009 το ποσό των [(2.957,20 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 118,28 ευρώ ημερομίσθιο X 8 ημέρες=] 946,30 ευρώ, για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2010 το ποσό των [(2.957,20 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 118,28 ευρώ ημερομίσθιο X 7 ημέρες=] 827,96 ευρώ και για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2012 το ποσό των [(3.131,22 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 125,24 ευρώ ημερομίσθιο X 7 ημέρες=] 876,74 ευρώ, ήτοι, το συνολικό ποσό των (946,30 + 827,96 + 876,74=) 2.651,00 ευρώ, το οποίο πρέπει να της επιδικαστεί, 2) ο δεύτερος ενάγων για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2009 το ποσό των [(3.420,44 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 136,81 ευρώ ημερομίσθιο X 13 ημέρες=] 1.778,62 ευρώ, για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2010 το ποσό των [(3.482,73 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 139,30 ευρώ ημερομίσθιο X 26 ημέρες=] 3.622,03 ευρώ, για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2011 το ποσό των [(3.502,26 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 140,09 ευρώ ημερομίσθιο X 14 ημέρες=] 1.961,26 ευρώ και για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2012 το ποσό των [(3.170,62 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 126,82 ευρώ ημερομίσθιο X 12 ημέρες=] 1.521,89 ευρώ, ήτοι, το συνολικό ποσό των (1.778,62 + 3.622,03 + 1.961,26 + 1.521,89=) 8.883,80 ευρώ, το οποίο πρέπει να του επιδικαστεί, 3) ο τρίτος ενάγων για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2009 το ποσό των [(3.431,60 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 137,26 ευρώ ημερομίσθιο X 10 ημέρες=] 1.372,64 ευρώ, για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2010 το ποσό των [(3.464,08 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 138,56 ευρώ ημερομίσθιο X 1 ημέρα=] 138,56 ευρώ και για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2011 το ποσό των [(3.556,32 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 142,25 ευρώ ημερομίσθιο X 3 ημέρες=] 426,75 ευρώ, ήτοι, το συνολικό ποσό των (1.372,64 + 138,56 + 426,75=) 1.937,95 ευρώ, το οποίο πρέπει να του επιδικαστεί και 4) ο τέταρτος ενάγων για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2009 το ποσό των [(3.117,53 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 124,70 ευρώ ημερομίσθιο X 8 ημέρες=] 997,60 ευρώ, για οφειλόμενες αποδοχές αδείας έτους 2010 το ποσό των [(3.180,29 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 127,21 ευρώ ημερομίσθιο X 4 ημέρες=] 508,84 ευρώ, για οφειλόμενες

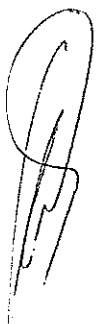
αποδοχές αδειας έτους 2011 το ποσό των [(3.268,15 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 130,72 ευρώ ημερομίσθιο X 4 ημέρες=] 522,90 ευρώ και για οφειλόμενες αποδοχές αδειας έτους 2012 το ποσό των [(2.922,19 ευρώ τακτικός μισθός / 25=) 116,88 ευρώ ημερομίσθιο X 5 ημέρες=] 584,43 ευρώ, ήτοι, το συνολικό ποσό των (997,60 + 508,84 + 522,90 + 584,43=) 2.613,77 ευρώ, το οποίο πρέπει να του επιδικαστεί. Σημειωτέον ότι η προβληθείσα ένσταση του 281 ΑΚ, που επαναφέρεται με σχετικό λόγο έφεσης, ορθώς απορρίφθηκε ως νόμω αβάσιμη από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δεδομένου ότι δεν αρκεί μόνη η αδράνεια των εναγόντων και η καλόπιστη πεποίθηση της εναγομένης ότι δεν επρόκειτο να ασκήσουν το δικαίωμά τους, εφόσον η εναγομένη δεν επικαλέστηκε αφενός επί πλέον συγκεκριμένα περιστατικά, από τα οποία να προκύπτει ότι η αδράνεια συνοδευόταν από ειδικές περιστάσεις που συνδέονταν με προηγούμενη συμπεριφορά των δικαιούχων και ότι οι ίδιοι, μεταβάλλοντας τη στάση τους, επιχειρούν ανατροπή της καταστάσεως που έχει διαμορφωθεί και παγιωθεί, αφετέρου ότι με τη συμπεριφορά τους αυτή επέρχονται δυσμενείς συνέπειες για τα συμφέροντά της. Η δε εναγομένη-εκκαλούσα επιχείρησε να θεμελιώσει τις ειδικές αυτές περιστάσεις στο γεγονός ότι οι ενάγοντες-εφεσίβλητοι κατά το επίδικο χρονικό διάστημα δεν διαμαρτυρήθηκαν, ούτε εξέφρασαν κάποια επιφύλαξη για το καθεστώς της μεταφερόμενης αδειας, αλλά λάμβαναν τις μετατιθέμενες ημέρες αδειας κατόπιν σχετικού αιτήματός τους. Οι παραλείψεις, όμως, αυτές εκ μέρους των εναγόντων συνεπικουρούν και ενισχύουν την κατάσταση της αδράνειάς τους, χωρίς να συνιστούν τη συμπεριφορά εκείνη που θα δημιουργούσε στην εναγομένη την εύλογη πεποίθηση ότι δεν θα ασκούσαν οι αντίδικοί τους το σχετικό δικαίωμά τους. Εξάλλου, τα αναφερόμενα περί σιωπηρής αποδοχής εκ μέρους των εναγόντων της επιχειρησιακής συνήθειας της εναγομένης και της εντεύθεν συναγόμενης παραίτησης από το σχετικό τους δικαίωμα, εκτιμώμενη από μόνη της, αλλά και σε συνδυασμό με τα ως άνω εκτιθέμενα, δεν προσδίδει καταχρηστικότητα στις απαιτήσεις των εναγόντων, αφού, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, δεν χωρεί παραίτηση από το ένδικο

δικαίωμα των εναγόντων για την αποζημίωση από τη μη ληφθείσα άδειά τους (ΑΠ 669/2015 ό.π.). Συνεπώς, είναι απορριπτέος ο σχετικός λόγος εφέσεως. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της εκκαλούσας περί «συγγνωστής πλάνης» για το λόγο ότι είχε την πεποίθηση ότι εφαρμόζε το ορθό νομικό πλαίσιο κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, που κατ' εκτίμηση συνιστά την ένσταση του άρθρου 342 ΑΚ, απαραδέκτως προβάλλεται για πρώτη φορά ενώπιον του Εφετείου ως ένσταση, καθ' ότι ως τέτοια θα έπρεπε να είχε προβληθεί για πρώτη φορά ενώπιον του Ειρηνοδικείου και να είχε καταχωρισθεί στα πρακτικά της εκκαλουμένης (ΟΛΑΠ 2/2005 Τ.Ν.Π. Δ.Σ.Α. «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ»), περίπτωση που δεν συνέτρεξε εν προκειμένω (βλ. πρακτικά εκκαλουμένης), απορριπτομένου του σχετικού λόγου εφέσεως. Επομένως, πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως και ουσία βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 2.651 ευρώ, στο δεύτερο ενάγοντα το συνολικό ποσό των 8.883,80 ευρώ, στον τρίτο ενάγοντα το συνολικό ποσό των 1.937,95 ευρώ και στον τέταρτο ενάγοντα το συνολικό ποσό των 2.613,77 ευρώ, νομιμοτόκως για κάθε επιμέρους ποσό από την 1^η Ιανουαρίου του επόμενου έτους στο οποίο αφορούν οι ημέρες αδείας και μέχρις εξοφλήσεως (ΕφΛαρ 49/2013 Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ»). Δεν έσφαλε, επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που δέχθηκε τα ίδια. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση έφεση να απορριφθεί στην ουσία της και να επικυρωθεί η πρωτόδικη υπ' αριθμ. 1364/2015 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία εργατικών διαφορών). Τα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων αυτού του βαθμού δικαιοδοσίας, όπως ορίζονται ειδικότερα στο διατακτικό, βαρύνουν την εκκαλούσα λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 180, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει στην ουσία της την έφεση.

§° φύλλο της υπ' αριθμ.

8157/2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(ειδική διαδικασία εργατικών διαφορών)-6° Πολιτικό Τμήμα-Τμήμα Εφέσεων.

Επιβάλλει σε βάρος της εκκαλούσας τα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων αυτού του βαθμού δικαιοδοσίας, το ύψος των οποίων ορίζει στο ποσό των διακοσίων εξήντα (260) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις.....13-9-17.....

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

